

קויצוק והענקים

קווקז

"איך, קבצן אומלל, לך מכאן עם הבדיחות שלך!
האם תוכל להתגבר על ענקים שאפילו הנסיך לא
הצליח לגבור עליהם!" צעקו האנשים.

ענקים שודדים התיישבו סמוך לכפר אחד בקווקז.
הם היו טיפשים מאוד אבל מאוד חזקים. כל אחד
היה יכול במכה אחת להרוג גם סוס וגם רוכבו.
מאז חיי אנשי הכפר לא היו יותר חיים. כל פעם
התנפלו הענקים על הכפר, שדדו מקנה וסוסים,
חטפו בחורות. האנשים רצו להלחם בהם. קראו
לצבא שכירים עם נסיך גיבור בראשם, ואלה יצאו
לקרב.

בערב חזר הנסיך, בלי אנשיו, ואמר "בכל כוחנו
נלחמנו עם אויבים אך לא יכולנו להם." התעצבו
הכפריים. כנראה אין להם הצלה.

אך מתוך הקהל יצא פתאום קויצוק, בן של אישה
אלמנה, פנה לקהל ואמר "אז אם הנסיך לא יכול
לנצח אויבים, הגיע זמן שאני אקח זאת על עצמי.
תוך שבוע אגרש אותם מכאן."

קויצוק לא אמר יותר מילה והלך. הקהל צחק ממנו
עוד הרבה זמן.

חזר קויצוק הביתה ואמר לאמו "החלטתי לצאת
למסע. אני זקוק לשקית קמח ולגליל גבינה."
כשהתעורר למחרת בבוקר, אמו הכינה כבר הכל.

הוא לקח את הקמח והגבינה ויצא לדרך.
הגיע קויצוק לנהר וראה שמצד שני מתהלך ענק.
"הי, ענק!" קרא "אולי תעביר אותי לצד שני של
הנהר?"

"אעביר, אבל אני עושה זאת רק לחזקים ממני"
ענה הענק. הוא לקח ביד אבן גדולה, מחץ אותו
בכפו ופירק לחצץ. לקח עוד אבן, מחץ וסחט ממנה

מים.

"תוכל לעשות כך?" שאל.

הוציא קויצוק את שקית הקמח ולחץ עליה. ענן
קמח התרומם באוויר, והענק הטיפש חשב שזה
האבן שהופכת לאבק בידו. ושוב לקח קויצוק את
הגבינה ביד, סחט אותה עד שמי-הגבינה זלגו
ממנה, ואחר כך התחיל לאכול מהגבינה. "תוכל
לאכול אבנים?" שאל "אם תוכל, אז אתה חזק
ממני!"

הענק נבהל מאוד אבל חשב "אקח אותו כדי
להעביר לצד שני, אבל באמצע הנהר אזרוק
ואטביע אותו."

קויצוק הבין שהענק מתכנן תחבולה, וכשזה לקח
אותו על גבו ונכנס למים, התחיל לדקור אותו
במרצע.

"אוי!" קרא הענק. "אל תצעק" אמר קויצוק "אלה
הדגים שעוקצים. לך מהר כי באמצע הנהר יהיה
יותר גרוע."

הענק מיהר והעביר אותו לצד שני. ואז ביקש
קויצוק ללכת לביתם של הענקים. רק הגיעו לשם

את כל הלילה.
הענקים זרקו אבנים דרך הארובה ומילאו בהם את
כל הבית. אבל בבוקר מצאו את קויצוק שלם ובריא
ליד הדלת.

עכשיו הבינו הענקים שאינם יכולים להתמודד עם
קויצוק. "קח את כל האצרות שלנו" אמרו "זהב,
כסף, פרוות, צאן ובקר. רק לך לך מכאן!" אמרו לו.

כשענקים אחרים חזרו ממסע שוד. הם ראו את
קויצוק, ושמעו מהחבר שלהם כמה קויצוק חזק.
"תתארח אצלנו" אמרו "ונראה איך נהיה יחד
הלאה".
אמר להם קויצוק שהוא רעב וביקש שישחטו לו
שלושה שוורים. אחד לצהריים, אחד לארוחת ערב
ואחד למחרת בבוקר.
הענקים יצאו להכין את השוורים, לשחוט ולבשל,
ובינתיים קויצוק חפר בור עמוק תחת השולחן
וכיסה אותו בשטיח. כשהגיע זמן הארוחה הביאו
את בשר השור השחוט, לא הספיקו להסתובב
והבשר היה כבר בבור וצלחת של קויצוק ריקה.
נבהלו הענקים. "אם הוא ישהה אצלנו שלושה
ימים" חשבו "לא ישאר דבר מהמקנה שלנו." הם
רצו להתפטר מקויצוק. אספו אבנים על חוף הנהר,
נתנו לקויצוק לשכב לישון ליד התנור וחשבו
שכשישן
בלילה, ייזרקו עליו אבנים דרך הארובה.
אלא שקויצוק הבין את כוונתם. הוא רק נשכב
כאילו ישן, אבל קם מיד ועלה על הגג ושם בילה

"קודם תחזירו לבעלים את כל מה ששדדתם" אמר להם קוויצוק "את הזהב והכסף אעמיס על גב אחד מכם, על השני אעלה בעצמי וכך תחזירו אותי לכפר שלי."

אחרי שעברו את הנהר אמר להם קוויצוק "עברתם דרך ארוכה. בואו אלי הביתה לנוח ולאכול." לפני הבית ביקש מהם להמתין רגע כדי שאמו תוכל להכין את הארוחה. בעצמו נכנס הביתה ואמר לאמא "עלי לעליית הגג, וכשנשב לשולחן צעקי "אוי בני! מהענקים נשאר רק עצמות!"

עכשיו הוא הזמין אותם הביתה והושיב לארוחה. ובאותו רגע קראה אמו "אוי בני! רק עצמות הענקים נשאר לנו מכל האוכל!"

הענקים נבהלו "מה? אתם אוכלים ענקים?" "זו המנה האהובה על אמא שלי" ענה להם קוויצוק. הענקים קמו ממקומותיהם והתחילו לברוח מביתו של קוויצוק!

מאז אנשי הכפר חיו בשלום. הענקים שכחו את הדרך לכפריהם.